

РЕШЕНИЕ

Номер 375

15.10.2020 г.

Град Велико Търново

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Велико Търново

На 16.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Георги Драгостинов

Членове: Ирена Колева
Любка Милкова

Секретар: Галина Д. Занчева

като разглежда докладваното от Любка Милкова Въззивно гражданско дело № 20204100500501 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „БДЖ – ПП“ ЕООД – Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица, чрез пълномощника му адв.Д. Х. от АК – В., против съдебно решение №105/12.03.2020г., постановено по гр.д.№134/2020г. по описа на РС – Горна Оряховица, с което са отхвърлени предявените искове от „БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД- Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица с БУЛСТАТ:... с адрес на управление: гр.Г.О., ул.“Ц. О.“ №.., представлявано от Директор С. Ст. Г., против И. П. И. , с ЕГН *****, с адрес:с.П., ул.“Ц. А.“ №.., общ.Г.О., за сумата 491,96лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, които е причинил на работодателя по при неизпълнение на трудовите си задължения в качеството си на „машинист, локомотивен“ при обслужване на влак №20151 на 30.12.2018г. и повреждане на токоснемател на ЕМВ №32-137/138, ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от предявяване на ИМ – 18.10.2019г. до окончателното ѝ изплащане, и „БДЖ – ПП“ ЕООД – Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица, е осъдено да заплати на ответника И. П. И. сумата от 300лв., представляваща направени по делото разноски. Релевира оплаквания, че обжалваното съдебно решение, което оспорва изцяло, е необосновано, постановено в противоречие със задължителната съдебна практика и при очевидна неправилност. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно формира вътрешното си убеждение по смисъла на чл.12 ГПК, тъй като не коментира всички доказателства в тяхната съвкупност. Счита за неправилен извода на съда, че недоказан по делото е останал факта, че с небрежното си поведение ответникът е повредил токоснемателя на електромотрисен влак ЕМВ №32-137/138. Посочва, че първостепенният съд не е коментирал, че, за да се увери, че токоснемателя действително е свален е следвало да се извърши визуална проверка за това, което не е сторено от ответника по делото. Твърди, че за процесното нарушение работодателят е наложил на ответника най- лекото дисциплинарно наказание, като щетите, произлезли за ищцовото дружество не се изразяват само във възстановяване на токоснемателя, като по вина на ответника влака има голямо закъснение от разписанието.

Прави оплакване, че първоинстанционният съд не се е съобразил със задължителната съдебна практика и дори не е обсъдил доводите на ищеца и доказателствата, от които е видно, че по безспорен начин е установена липсата на критичност към системното допускане на нарушения на трудовата дисциплина от страна на ответника. Моли съда, да постанови съдебно решение, с което да отмени изцяло обжалваното съдебно решение, вместо което постанови друго, с което предявеният осъдителен иск с правно основание чл.210 ал.3 вр. чл.203 л.1 вр. чл.206 ал.1 от КТ за сумата от 491,96лв., ведно с акцесорната претенция за законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на ИМ до окончателното изплащане, да бъдат уважени изцяло. Претендира направените по делото съдебни разноски, вкл. заплатено адв. възнаграждение, и за двете инстанции.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК не е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от насрещната страна – ответник И. П. И. .

В СЗ въззивникът „БДЖ – ПП“ ЕООД – Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица, чрез пълномощника му адв.Д. Х. от АК – Варна, с писмена молба поддържа въззивната жалба и моли да бъде уважена по изложени в молбата съображения, с характер на писмена защита. Претендира правените съдебни разноски, в т.ч. адв. възнаграждение, за двете инстанции, съгласно представен списък по чл.80 от ГПК. Сезира съда с евентуално възражение по чл.78 ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адв. възнаграждение, в случай, че надвишава минимума, съгласно „Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения“.

В СЗ въззиваемата страна И. П. И. , редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема становище по въззивната жалба.

Великотърновски окръжен съд, като съобрази становищата на страните и развитите от тях доводи, и след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Воззивната жалба е подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

При извършената проверка по реда на чл.269 изр.1 от ГПК въззивният съд констатира, че обжалваното първоинстанционно съдебно решение е валидно и допустимо. При проверка за неговата правилност по реда на чл.269 изр.2 от ГПК съдът счита, че подадената въззивна жалба, разгледана по същество, е неоснователна, а постановеното съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Фактическата обстановка е правилно и всестранно изяснена от първоинстанционният съд, поради което въззивният съд не намира за необходимо да я възпроизвежда повторно, като препраща към установената такава от районният съд. Във въззивното производство не са събрани доказателства.

Въз основа на правилно установената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд е достигнал до правилни и законосъобразни правни изводи за процесуална допустимост и неоснователност на предявения от ищеца осъдителен иск с правно основание чл.210 ал.3 вр. чл.203 ал.1 вр. чл.206 ал.1 от КТ за ангажиране на ограничената имуществена отговорност на ответника за сумата от 491,96лв., ведно с акцесорната претенция за законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на ИМ до окончателното изплащане, които въззивният съд споделя и към които препраща на основание чл.272 от ГПК.

По оплакванията във въззивната жалба въззивният съд излага следното:

Предмет на разглеждане пред РС – Горна Оряховица е бил предявен от ищеца „БДЖ – ПП“ ЕООД – Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица, чрез пълномощника му адв.Д. от АК – В., против ответника И. П. И. осъдителен иск с правно основание чл.210 ал.3 вр. чл.203 ал.1 вр. чл.206 ал.1 от КТ за ангажиране на ограничената имуществена отговорност на ответника в качеството му на работник/служител, заемащ по ТПО с Локомотивно депо – Горна Оряховица, част от структурата на ищцовото Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица към „БДЖ-ПП“ ЕООД длъжност „машинист, локомотивен“ с цена на иска от 491,96лв., ведно с акцесорната претенция за законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на ИМ до окончателното изплащане.

Предявеният осъдителен иск с правно основание чл.210 ал.3 вр. чл.203 ал.1 вр. чл.206 ал.1 от КТ е процесуално допустим, доколкото, освен общите предпоставки за неговата допустимост, са спазени и особените процесуални предпоставки, а именно – връчена от ищеца на ответника заповед по чл.210 ал.1 от КТ за осъществяване на ограничена имуществена отговорност, издадена при спазване на преклузивните срокове по чл.210 ал.2 от КТ /в едномесечен срок от откриване на вредата, но не по-късно от 1 година от причиняването ѝ/, оспорване от работника/служителя – ответник по реда на чл.210 ал.3 от КТ в 1-месечен срок от връчването ѝ основанието и размера на отговорността и предявяване на настоящият иск по чл.210 ал.3 вр. чл.203 ал.1 вр. чл.206 ал.1 от КТ след провеждане на особеното извънсъдебно /рекламационно/ производство по чл.210 ал.1 – ал.3 от КТ.

Разгледан по същество предявеният иск се явява неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло.

Успешното провеждане на осъдителен иск с правно основание чл.210 ал.3 вр. чл.203 ал.1 вр. чл.206 ал.1 от КТ за ангажиране на ограничена имуществена отговорност на работник/служител предполага установяване от ищеца в процеса при условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на предпоставките по чл.203 ал.1 от КТ, а именно: наличие на трудово правоотношение между страните по делото, извършено от работника или служителя деяние, при или по повод изпълнението на трудовите си задължения, което да е противоправно, и което да е извършено по небрежност, в пряка причинно – следствена връзка с което на работодателя да е причинена имуществена вреда под формата на претърпяна загуба /чл.205 ал.1 от КТ/, както и размера на вредата. Съгласно чл.206 ал.1 КТ, за вреда, причинена на работодателя по небрежност при или по повод изпълнението на трудовите задължения, работникът или служителят отговаря в размер на вредата, но не повече от уговореното месечно трудово възнаграждение.

В процесният случай между страните не е спорен факта, който се установява и от събраните по делото писмени доказателства, че са в трудово правоотношение, като, считано от 01.10.2017г., ответникът заема длъжност „машинист, локомотивен“ в Локомотивно депо Г.Оряховица при ППП Г.Оряховица към „БДЖ-ПП“ ЕООД. Установява се и че на процесната дата 30.12.2018г. ответникът И. П. И. при изпълнение на служебните си задължения, в качеството си на машинист, локомотивен, при обслужване на влак №20151 с ЕМВ №32-137/138, при потегляне на влака от пети коловоз в гара Горна Оряховица, в междугарието Г.Оряховица – Джулюница настъпило жп произшествие, при което при преминаване на влака на сигнализирано място, което трябва да бъде преминато със свален токоснемател, съгласно чл.364 от „Наредба №58/02.08.2006г. за правилата за техническата експлоатация, движението на влаковете и сигнализацията в железопътния транспорт“, а именно при преминаване под бетонен надлез, токоснемателят останал вдигнат, в резултат на което последвал удар и токоснемателят се повредил, като работодателят – ищец претърпял

имуществена вреда под формата на претърпяна загуба в размер на 485,40лв., установен от СТОЕ, изслушана пред първоинстанционният съд. Цитираната разпоредба на чл.364 от Наредба №58/02.08.2006г., с която ответникът следва да е запознат, съгласно длъжностна характеристика за заеманата от него длъжност, предвижда, че сигнал „Свали пантографа“, поставен на 50 м пред неутрална вставка или пред мястото, което трябва да бъде преминато със свален пантограф, задължава машинистите да свалят пантографите, като нарушаването й предполага поведение на работника/служителя, изразено в бездействие. В процесният случай, макар и да е налице увреждане, по делото не е доказано от ищеца пълно и главно настъпилата в патримониума му имуществена вреда под формата на претърпяна загуба в размер на направените разходи за материали и труд за възстановяване на повредения токоснемател на ЕМВ №32-137/138, обслужващ влак №20151 на 30.12.2018г. в доказан размер от СТОЕ от 485,40лв. да е в резултат от противоправно поведение на ищеца, изразено в извършено от обективна и субективна страна нарушение на чл.364 от Наредба №58/02.08.2006г., която вреда да е причинена от ответника по небрежност. В заповедта по чл.210 ал.1 от КТ не е уточнено от работодателя кои са всички необходими действия за снемане на работния токоснемател при преминаване под бетонния надлез, сигнализиран за преминаване със свален токоснемател, които ответникът не е извършил. От друга страна, самите изходящи от ищеца представени с ИМ частни свидетелстващи документи, в частност Окончателен доклад №205 от заседание на Районната комисия, проведено на 21.01.2019г., за анализ на процесното жп произшествие и Доклад №22-09-6/22.01.2019г., установяват неизгоден за ищеца факт, че ответникът при потегляне на влака от пети коловоз в гара Горна Оряховица е изключил ЕМВ /пантографа и ГВП/, т.е. не е налице негово бездействие, с което да е допуснал от обективна страна нарушение на чл.364 от Наредба №58/02.08.2006г., и с което фактически осъществено поведение е достатъчно да се увери, че е извършил действието, което му се вменява да не е извършил. Съгласно чл.203 ал.1 от КТ, работникът/служителят отговаря имуществено и може да бъде ангажирана ограничената му имуществена отговорност само за вреда, която е причинена на работодателя по небрежност, каквито доказателства по делото ответникът да е причинил имуществената вреда на ищеца по небрежност по делото не са събрани, поради което и предявеният срещу ответника осъдителен иск по чл.210 ал.3 вр. чл.203 ал.1 вр. чл.206 ал.1 от КТ се явява недоказан по основание и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло. Небрежността по смисъла на чл.203 ал.1 от КТ като форма на вината има интелектуалното и волево съдържание, определено в чл.11 ал.3 НК, като деянието е извършено по небрежност, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. В процесният случай ответникът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, бил е длъжен да ги предвиди, доколкото следва да е запознат със задължението си на машинист, локомотивен, съгласно чл.364 от Наредба №58/02.08.2006г., да сваля пантографа при наличен сигнал „Свали пантографа“ пред мястото, което е трябвало да бъде преминато със свален пантограф, но не е могъл да ги предвиди, което изключва да е причинил вредата по небрежност като форма на вината, доколкото от писменото заключение на ВЛ по СТОЕ, изслушана пред РС, се установява, че при зададена от локомотивния машинист, посредством командния пулт на ЕМВ, команда за спускане на токоснемателя /която и не се записва от регистриращо устройство – черна кутия на ЕМВ/, фабрично няма информираща индикация дали командата е възприета и изпълнена от бордовата техника на ЕМВ, т.е. локомотивния машинист няма обективен контрол дали токоснемателя е в смъкнато положение, следователно същият е в обективна невъзможност да се убеди по безспорен начин /визуално/, че е свалил работния токоснемател на ЕМВ №32-137/138, което му се вменява като нарушение, поради което и не е могъл да предвиди настъпването на вредата, а от там следва, че не я е причинил по небрежност. Последният извод, че настъпилата вреда не е причинена по небрежност от ответника, съдът прави въз основа на писменото заключение на ВЛ по СТОЕ, съгласно което от снимка 3 на

приложение 1 е видно, че ЕМВ в процесният случай навлиза в лява крива /завой/, където локомотивния машинист, който заема дясната част на командната кабина, не би могъл да извърши визуален контрол дали токоснемателя е свален, което изключва да е могъл да предвиди вредите, както и въз основа на показанията на свидетеля - очевидец Раднев – помощник локомотивен машинист, видно от които „тресчотката е от нас на 75м., в третия вагон и няма начин да установим дали се е задействала или не“. Независимо, че преди надлеза има достатъчно дълго разстояние, установения от СТОЕ факт, че локомотивния машинист няма обективен контрол дали токоснемателя е в смъкнато положение, изключва извод вредата да е причинена на работодателя от ответника по небрежност, само в който случай работникът/служителят отговоря имуществено, съгласно чл.203 ал.1 КТ. В подкрепа на релевираните в процеса ответни възражения срещу иска за ангажиране на ограничената му имуществена отговорност е заключението на СТОЕ, че в случая е твърде вероятно да се касае за технически отказ да сработи сложен електро – пневматично – механичен възел на високо амортизирана транспортна техника, което обуславя извод, че настъпилата вреда е резултат на нормален производствено – стопански риск, поради което на основание чл.204 от КТ ответникът не отговаря имуществено за настъпилата вреда, доколкото е налице обстоятелство, изключващо отговорността му. Не на последно място, представените от ищеца по делото Окончателен доклад №205 от заседание на Районната комисия, проведено на 21.01.2019г., за анализ на процесното жп произшествие и Доклад №22-09-6/22.01.2019г., оспорени, досежно тяхната истинност /вярност/ от ответника, съставляват частни свидетелстващи документи, едностранно съставени и изходящи от ищеца, които не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, досежно удостоверените в тях фактически обстоятелства и не доказват вина у ответника, в частност не доказват, да е причинил имуществената вреда на ищеца по небрежност.

По изложените по-горе съображения предявеният осъдителен иск с правно основание чл.210 ал.3 вр. чл.203 ал.1 вр. чл.206 ал.1 от КТ се явява недоказан по основание и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло, ведно с акцесорната претенция за законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на ИМ до окончателното изплащане. За разликата над сумата от 485,40лв., установена от СТОЕ, до пълния предявен размер от 491,96лв., искът е недоказан, освен по основание, и по размер.

До идентичен правен резултат е достигнал и първоинстанционният съд, поради което въззивната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, респ. обжалваното съдебно решение потвърдено, като правилно и законосъобразно. Решението не страда от пороците, посочени в жалбата – обосновано е, постановено след съвкупен анализ на всички събрани по делото доказателства, в съответствие със задължителната съдебна практика по приложението на чл.203 ал.1 КТ и не е налице негова очевидна неправилност. Неотносими към предмета на спора, свеждащ се до въпроса налице ли са основанията за ангажиране на ограничената имуществена отговорност на работника/служителя, са доводите в жалбата, досежно обстоятелствата, подлежащи на преценка при реализиране на дисциплинарната отговорност, с оглед и разпоредбата на чл.203 ал.3 от КТ, съгласно която имуществената отговорност на работника или служителя се прилага независимо от дисциплинарната, административнонаказателната и наказателната отговорност за същото деяние.

Изходът по въззивната жалба обуславя неоснователност на претенцията на въззивника за присъждане на съдебни разноски по делото за първа и въззивна инстанции, съгласно представен списък по чл.80 от ГПК.

Въззиваемата страна не е претендирала съдебни разноски за въззивното производство, по делото липсват доказателства и да е направила такива, поради което въззивният съд не дължи произнасяне, в т.ч. и по евентуалното възражение на въззивника

по чл.78 ал.5 от ГПК.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 пр.1 от ГПК, Великотърновският окръжен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №105/12.03.2020г., постановено по Гр.д.№134/2020г. по описа на РС – Горна Оряховица.

На основание чл.280 ал.3 т.1 пр.1 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____